

Interpellatie Europese Sociale Code – Tineke Slagter-Roukema

Voorzitter,

Het is mij een eer om als voorzitter van de vaste Kamer commissie voor VWS te mogen spreken namens het grootste gedeelte van Eerste Kamer.

De gang van zaken rond de opzegging deel VI van de Europese code sociale zekerheid, zoals die zojuist voor mij door collega van Driel is nagegaan wekt voor deze kamer sterke herinneringen op aan de gang van zaken rond de opzegging van het ILO-verdrag 106 in 2000-2001.

Toentertijd zijn tijdens de behandeling door senator Veling, die ook namens de hele Kamer sprak, een aantal opmerkingen geplaatst die ook op de situatie van vandaag van toepassing zijn.

Ik citeer: De Eerste kamer is een politiek orgaan. Dat leidt geen twijfel, maar de Eerste Kamer heeft ook een gemeenschappelijke opdracht, gericht op de kwaliteit van openbaar bestuur en meer specifiek op de kwaliteit van wetgeving. Deze opdracht verenigt niet zelden de politieke fracties in dit huis in een gezamenlijk oordeel (einde citaat).

Evenals in 2001 is vandaag de kwaliteit van het openbaar bestuur in het geding. De regering behoort een wetsvoorstel, in dit geval de opzeggingwet Europese Code inzake sociale zekerheid, op tijd in te dienen zodat beide Kamers der Staten Generaal het wetsontwerp kunnen toetsen op inhoudelijke en wetstechnische kwaliteiten.

Het is duidelijk dat dat in dit geval niet gebeurd is in de richting van de Eerste Kamer, collega van Driel heeft dat toegelicht. De beoordeling in deze Kamer komt weliswaar helemaal aan het eind van een wetgevingstraject maar neemt daarom binnen ons staatsbestel niet de minste plaats in en is zelfs in een groot aantal gevallen bijdragend aan de kwaliteit van de wetgeving. De voorbeelden daarvan zijn talrijk, ik zal ze nu niet noemen.

Door te handelen zoals ten aanzien van de opzeggingwet is gebeurd heeft de regering de kwaliteit van het openbaar bestuur op het spel gezet, als ook de kwaliteit van wetgeving. Ik betreur dat sprekend als woordvoerder namens het grootste gedeelte van deze Kamer ten zeerste. De regering heeft deze Kamer geconfronteerd met een ongewenste situatie, sterker nog het heeft er alle schijn van dat de regering niet eens geënticepeerd heeft op het feit dat, door toe te staan dat de behandeling van de opzeggingwet aan de overkant zoveel tijd in beslag zou nemen, de Eerste Kamer buiten spel zou komen te staan.

Het is schokkend te vernemen dat er eigenlijk niemand is geweest die aan de bel heeft getrokken.

Voorzitter ik wijs erop dat de heer Vermeend, voorganger van minister Donner, op 20 februari 2001 op exact dezelfde plaats in antwoord op de opmerkingen van senator Veling omtrent kwaliteit van openbaar bestuur en wetgeving, heeft gezegd dat de gang van zaken (in dat geval rond de opzegging rond het ILO-verdrag) niet de schoonheidsprijs verdiende en daarom bepaald niet voor herhaling vatbaar is en wat hem betreft ook niet meer zal voorkomen.

Ondanks deze belofte herhaalt de geschiedenis zich en dat doet bij ons de vraag rijzen of beloften in het verleden gedaan geen garantie bieden voor de toekomst?

Wat het ILO-verdrag betreft de Eerste Kamer heeft na hoofdelijke stemming over het wetsvoorstel het voorstel verworpen. Dat brengt mij tot het stellen van de volgende vragen aan de beide ministers:

1. Wat zijn naar het oordeel van de regering de consequenties indien deze Kamer besluit de opzeggingwet in behandeling te nemen?
2. Wat zijn de gevolgen indien deze Kamer besluit haar instemming aan de opzeggingwet van de Europese Code te onthouden?
3. Uit de behandeling in de Tweede Kamer blijkt dat een noodverband is aangelegd naar aanleiding van de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep. Wij mogen er toch vanuit gaan dat dit noodverband gehandhaafd blijft, hangende de behandeling van de opzeggingwet in dit Huis.